

Kirke- og Kulturdepartementet
v/Christina Smith-Erichsen
Postboks 8030 Dep
0030 Oslo

Sak nr.: 07/12-2 Arkiv nr.: C64 &13 Tønsberg, 27. mars 2007

ARTOTEKORDNING I NORGE – HØRINGSUTTAELSE

Haugar Vestfold Kunstmuseum er bedt om å kommentere ABM-Us anbefaling om at det etableres en forsøksordning med ny kunstformidling gjennom artotek.

Haugars ståsted er at en øket satsing på kunstformidling til befolkningen utelukkende er av det gode. Signaler, særlig i kulturmeldingen, tyder også på at dette er et prioritert område i den statlige museumspolitikken. Innlemmingen av Riksutstillinger i Nasjonalmuseet og den påfølgende opprettelsen av Det nasjonale kunstformidlingsnettverket innenfor Det nasjonale museumsnettverket (Post 70) tyder også på dette. En rekke norske kunstmuseer fikk da (01.01.06) betydelige tilskudd for å styrke kunstformidlingen rundt om i regionene – dog ikke Haugar Vestfold Kunstmuseum.

På denne bakgrunn er det overraskende at utredningen konkret foreslår Haugar som en samarbeidspartner for Stokke bibliotek med tanke på å styrke kunstformidlingen i regionen ved å opprette og drifte et artotek. I lys av statens vedtak om å utnevne Drammens Museum til BTV regionens medlem av Det nasjonale kunstformidlingsnettverket, vil denne institusjonen kunne være en mer aktuell samarbeidspartner. Haugar er dog innenfor sine nåværende budsjetter forpliktet til å gi råd og veiledning i kunstfaglige spørsmål til Vestfolds kommuner og innbyggere, noe vi med glede også vil følge opp i denne saken.

Haugar har bygget opp og konsentrert sin kunstfaglige kompetanse omkring de to hovedområder som ABM-meldingen og kulturmeldingen legger til grunn for museenes utadrettede virksomhet – erkjennelsesproduksjon og kritisk samfunnsspeiling. Privat forbruk av kunst, som en artotekordning vil reflektere, har ofte motiver som går ut over disse sentrale museumsoppgavene. På dette området har dessverre Haugar lite kompetanse å tilby. Innkjøp til en forbrukssamling bør foretas av de som har kompetanse til å vurdere målgruppens behov og ønsker i forbindelse med denne type bruk av kunstverk. Likeledes bør den pedagogiske formidlingen av verkene være tilpasset formålet.

Haugar har i dag ingen fysisk mulighet til å fungere som depot eller lager for et artotek. Dersom kunstmuseers regelverk og policy hva gjelder bevarings- og sikringsaspektet ved utlån og visning av arbeider i egen eller andres eie skal appliseres på gjenstandene i en artotekordning, blir det ikke mulig for Haugar å bifalle ordningen med å vise disse arbeidene i private hjem. En bevisst forringelse av verkenes bevaringsmessige status strider ikke bare mot

museenes etiske regelverk, men også mot de statlige føringene for en forsvarlig museal gjenstandsforvaltning.

Konklusjon:

Haugar Vestfold Kunstmuseum bør på denne bakgrunn ikke være involvert i en fysisk artotekordning, slik skissert i utredningen. Skal staten satse på denne type kunstformidling til innbyggerne, anbefaler Haugar at det bygges opp en egen kompetansepool på området som er tilpasset formålet og kan være i stand til å gjennomføre tiltaket.

Med vennlig hilsen

Jan Åke Pettersson
Direktør